

сѣ по-малко умъ отъ другитѣ, но туй става; четѣ не рачатъ да го обработватъ. Сичкитѣ жени имѣтъ слабостѣтъ за да искатъ да ги аресватъ хората. Една грозна жена познава, че тя неможе да бѣде обичлива по причинѣ на лицето си; туй ѝ дава мысль да ся научи, та да ся отличава чрѣзъ разума си.“ Тя ся прочее учи прилѣжливо и успѣва да постане обичлива безъ да ся глѣда на лицето ѝ. Хубавата, напротивъ глѣда само да ся гизди; нѣйното голѣмство ѝе задоволено; тя като никога не разсѣждава, нема ни да помыслува, че хубостѣта ѝ ѝе до врѣме; освѣнь туй, тя толко залѣга въ свойтѣ прѣмѣнѣ и труфила, глѣда само да търчи по сѣденкы, за да ся посочва; и да слуша че ѣ похваляватъ хората, щото не бы имала врѣме да обработи ума си, и когато бы познала че има нуждѣ отъ него. Тя прочее поставя една глупова жена, която залѣга само за нищо и никакво; за труфение, и за сѣденкы; туй трае до триесетѣтъ годинѣ, или най до четыресетѣтъ годинѣ, ако само бабашарка (сипаницата) или другѣ нѣкоя болестъ, не бы дошла да побърка по-рано хубостѣтъ ѝ. Но когато вече остарѣе, тя не може вече нищо да научи, и тѣй тѣзи хубава дѣвойка, която вече не ѝе хубава, колко и че натурата ѝе дала толко умъ, както и на другѣтъ, тя си остава глупова прѣзъ цѣлѣтъ животъ: а пакъ грозната, която ѝе постанала твърдѣ обичлива, ся подиграва на болѣститѣ и на страстѣтъ, които немогѣтъ да ѝ отзематъ нищо.“ Грозанка, като прочете туй писмо, което приличаше като че бѣше писано за неѣ, рѣши да ся ползува отъ истинитѣ, които ѝ ся открихѣ. Тя потражи на ново учителитѣ си, залѣгна на четение, разсѣждаваше добрѣ възъ сичко, що прочиташе, и въ малко врѣме стана еднаѣ заслужлива дѣвойка. Когато